

143. Møde.

Torsdag den 8. Juni Kl. 1¹⁰.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Dyrtidshjælp til Kommunitetsalumni og Alumner ved de 4 til Universitetet knyttede Kollegier.

Anden Viceformand (*Alfred Christensen*): Denne saavel som den følgende paa Dagsordenen opførte Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 5037).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 70 Stemmer.

Anden Viceformand (*Alfred Christensen*): Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstingets Formand.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Ændring i Reglerne om det kirkelige Tilsyn med Folkekirkens Præster i visse Tilfælde.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4745).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

J. C. Christensen: Da Kirkeministeren i Gaar fremsatte dette Lovforslag, udtalte han gentagne Gange, at det var et lille Lovforslag. Og deri har han for saa

vidt Ret, som Lovforslaget bestaar af 7 Linier Tekst og en Linie Motivering. Men ser man paa Indholdet, er det et meget indgribende Lovforslag i folkekirkelig Henseende. Det er muligt, at den højtærede Minister har tænkt, at Lovforslaget kunde gaa hurtigt gennem Rigsdagen — han anbefalede det til en saadan hurtig og velvillig Behandling —, men i Betragtning af Lovforslagets Betydning venter jeg ikke, at det vil gaa hurtigt gennem Rigsdagen. Et saadant Lovforslag bør Rigsdagen ikke lade gaa fra sig uden efter grundig Overvejelse. Ifølge sit Indhold er Lovforslaget nemlig en Begyndelse til, at vor Folkekirke deles i to Dele: en Del, i hvilken Sogne- og Valgmenighederne fremdeles ligesom hidtil staa under biskoppeligt Tilsyn, og en anden Del, hvor Sogne- og Valgmenighederne skal staa under Kirkeministerens Tilsyn. Noget saadant har vi ikke kendt hidtil. Saa længe den evangelisk-lutherske Kirke har bestaaet her i Danmark, har Præsterne og Sognemenighederne staaet under biskoppeligt Tilsyn. Det, Kirkeministeren her foreslaar at indføre, er noget helt nyt og efter min Mening ingenlunde noget godt.

Naar Ministeren er gaaet til at foreslaa et saadant nyt Tilsyn i Folkekirken, er det vel heller ikke, fordi han i og for sig betragter det som et Gode, men fordi han betragter det som en Nødhjælp. Dette Lovforslag — dette lille Lovforslag, som det hedder — skal vel betragtes som en Nødhjælpslov, en Lejlighedslov. Men en saadan Lejlighedslov, der indfører en helt ny folkekirkelig Ordning, kan Venstre under de nuværende Forhold ikke gaa med til. Vi mener, at en Lov, der har en saa indgribende Betydning for Folkekirken, som denne ikke retteligt bør behandles af denne Rigsdag, men af en kommende Rigsdag, valgt efter den nye Grundlov og Valglov.

Den folkekirkelige Tilstand har hidtil ifølge Kirkeretten været saaledes, at Præster og Sognemenigheder staaer under Biskoppernes Tilsyn. I vor Præstekaldelses Historie fra Kirkeordinansens Tid til Dato er der eet Forhold, som har bestaaet fast hele Tiden, nemlig at ingen Præst i vor Kirke kan beskikkes uden Biskoppens Overhøring i Læren og uden at have Biskoppens Bekræftelse af, at han er overhørt og ret beskikket til Sognepræst for vedkommende Menighed. Præstekaldelsen har haft forskellige Former, men denne Side af Præstekaldelsen har vi haft stadig. Efter Kirkeordinansen har Menig-